

או - לשון חילוק, ואי כר' מאיר קאמר קרא, דתרוייהו אגר ותרוייהו אנכרי - לא נכתוב או. להקדים נתינה דגר למכירה דנכרי - אם יש גר ליתנה לו - נתינתו קודמת למכירתה לנכרי, והאי גר - בגר תושב קאמר, שקיבל עליו שלא לעבוד עבודה זרה, ואוכל נבלות. גר אתה מצווה להחיותו - דכתיב (ויקרא כה) גר ותושב וחי עמך. סברא היא - מסברא אנו יודעין שנתינה לגר קודמת, דחיות הגר מצוה, אבל מכירה לנכרי, מאי מצוה איכא, ואיצטריך קרא לחלק, ולאסור ליתן במתנה לנכרי, ולמכור נבלה לגר. בשלמא - לר' אבהו אליבא דר' מאיר - מצי למילף, מדאיצטריך קרא למישרי נבלה, הא כל איסורין שבתורה דכתיב בהו לא תאכל כי הבא, אי לא הדר פריט בהו היתרא - אסורין הן באכילה ובהנאה. אלא - לר' אבהו אליבא דר' יהודה, מנא ליה דילמא האי פרט דנבלה - לאו למשרייה בהנאה אתא, דלא איצטריך, אלא להחמיר, ולומר דלנכרי במכירה ולגר בנתינה, דאי לא כתביה - הוה אמינא כל הנאות מותרות בה. נפקא ליה - לר' אבהו ואליבא דר' יהודה מדכתב בטרפה לא תאכלו, ומיעט בה לכלב תשליכון אותו.

ארור מחר משוקדים וקם (יומא ד' נב.) אין ענינם לכאן דהתם מצי קאי אדלעיל או אלתחת אבל הכא תרוייהו לא מצי קיימי אגר לחודיה או אנכרי לחודיה ובפ"ב דזבחים (ד' כד.) פליגי תנאי גבי ולקח הכהן מדם החטאת באצבעו ונתן איכא דמוקי אצבעו אלקיחה ולא אנתינה משום דפשטיה דקרא קאי אלקיחה דלפניו ואיכא דמוקי לה אנתינה דלאחריו ולא אלקיחה משום דמשכחת בדוכתא אחרינא ולקחת מדם הפר ונתת על קרנות המזבח באצבעך דקאי אצבע אנתינה ואיכא דמוקי לה אתרוייהו משום דמשמע ליה אלקיחה כפשטא דקרא ואנתינה נמי כדמוכח בקרא אחרינא. בשלמא לרבי מאיר - תימה לר"מ נמי יקשה דהא איצטריך לאקדומי נתינה דגר ותי"ר"י דודאי אי לא הוה כתב קרא כל עיקר הוה ידעינן מסברא לאקדומי אבל השתא דכתב נתינה תתננה ואכלה ומכור אי לא הוה כתב או ה"א דאתא למידרש שאין צריך להקדים וצריך ליכתב נמי גר ונכרי דאי לא הוה כתב אלא גר הוה אמינא דאתא למעוטי נתינה דנכרי ואי הוה כתוב נכרי לחודיה הוה אמינא דאתא למעוטי מכירה דגר.